

UZASADNIENIE

Powód J. P. (1) w pozwie złożonym w dniu 19 września 2014 roku, wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 29 sierpnia 2014 roku wydanego mu przez stronę pozwaną (...) S.A., w ten sposób, by w punkcie 2 świadectwa pracy wpisać, iż w okresie od 20.06.1970 r. do 1997 roku wykonywał pracę jako robotnik, zaś w okresie od 1997 r. do 29.08.2014 roku wykonywał pracę jako stolarz, zamiast dokonanego wpisu: „ 2. W okresie zatrudnienia wykonywał pracę: stolarz”.

Powód wniósł jednocześnie o przywrócenie terminu „sprostowania świadectwa”, wskazując, iż nie dotrzymanie terminu nastąpiło z powodu ciężkiej przypadłości chorobowej.

W uzasadnieniu pozwu podał, iż wystawione przez stronę pozwaną świadectwo jest niezgodne z prawdą, a pracodawca w piśmie z dnia 15.09.2014 r. odmówił powodowi przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż nie zasługuje na uwzględnienie wniosków powoda w zakresie przywrócenia terminu do wniesienia pozwu. Z dokumentów posiadanych przez pozwaną wynika, że powód zwrócił się do pracodawcy o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy w dniu 11 września 2014 roku podając, iż powodem uchybienia terminu był atak rwy kulszowej, co uniemożliwiało mu poruszanie się oraz funkcjonowanie w pozycji siedzącej. Uznać zatem należy – choć powód w żaden sposób nie udowodnił tego twierdzenia – że stan rozstroju zdrowia po ataku rwy kulszowej ustał co najmniej w dniu 11 września 2014 roku (powód sporządził pismo do pozwanej), a pozew wniesiono do Sądu w dniu 19 września 2014 roku, tj. po 8 dniach od ustania przeszkody do jego złożenia.

W dalszej kolejności pełnomocnik pozwanej wskazała, iż powództwo jest bezzasadne i powinno zostać oddalone w całości. Pozwana podtrzymuje bowiem przekazane powodowi stanowisko, że zgodnie z łączącymi pozwaną z powodem umowami o pracę, które znajdują się w aktach osobowych, powód zajmował następujące stanowiska:

- umowa o pracę z dnia 20 czerwca 1970 roku – pracownik fizyczny działu obróbki mechanicznej,
- umowa o pracę z dnia 13 listopada 1974 roku (po odbyciu zasadniczej służby zawodowej) – pracownik fizyczny działu obróbki mechanicznej,
- rok 1997 – zmiana wynagrodzenia zasadniczego (tzw. angaż) z wpisanym stanowiskiem stolarz w dziale obróbki mechanicznej.

Po ponownej weryfikacji dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powoda, pozwana stwierdza, że brak jest przesłanek uzasadniających twierdzenie, iż powód zajmował inne stanowiska pracy, aniżeli wskazane w świadectwie pracy. W aktach osobowych brak jest również szczegółowego, pisemnego zakresu obowiązków na zajmowanym przez powoda stanowisku. Znajdujące się w aktach osobowych powoda dokumenty: tzw. „angaże”, w tym ze wczesnego okresu zatrudnienia powoda, zaświadczenia o zatrudnieniu, zaświadczenia lekarskie, wnioski o przyznanie nagród, wskazują, że powód był zatrudniony na stanowisku stolarza. Dokumenty te powód przyjmował lub dostarczał pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. P. (1) u strony pozwanej pracował od 20 czerwca 1970 do 29 sierpnia 2014 roku w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik fizyczny w dziale obróbki mechanicznej, wykonując obowiązki stolarza.

dowód:

- akta osobowe powoda, a w nich:
 1. dokument dotyczący przyjęcia powoda do pracy z dnia 20.06.1970 r.,
 2. dokument dotyczący przyjęcia powoda do pracy z dnia 13.11.1974 r. (po odbyciu służby wojskowej),
 3. dokumenty dotyczące powierzenia obowiązków stolarza maszynowego z dnia 1.08.1980 r., 1.09.1980 r., 26.03.1981 r., 20.06.1988 r., 20.03.1989 r., 15.03.1995 r., 01.07.1997 r.
 4. dokument dotyczący przyznania premii z dnia 20.07.1985 r.,
 5. dokumenty dotyczące zmiany warunków płacy z dnia 23.06.1987 r., 05.05.1997 r., 01.08.1997 r., 1.12.1997r., 30.09.2000r., 29.02.2008 r., 27.02.2013 r.
 6. wniosek o wypłacenia nagrody jubileuszowej z dnia 20.06.2000 r., 11.09.2005 r., 10.09.2010 r.
 7. zaświadczenie lekarskie z dnia 30.09.1998 r., 24.10.2001r., 09.10.2003 r., 16.10.2009 r.
- przesłuchanie powoda - k. 23;
- przesłuchanie przedstawiciela strony pozwanej - k. 23-24.

W dniu 29 sierpnia 2014 roku strona pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. wystawiła powodowi świadectwo pracy obejmujące okres zatrudnienia od dnia 20 czerwca 1970 roku do 29 sierpnia 2014 roku na stanowisku stolarza.

Świadectwo pracy zostało powód odebrał osobiście w dniu 29 sierpnia 2014 roku.

dowód:

1. świadectwo pracy powoda z dnia 29.08.2014 r. w aktach osobowych,
2. przesłuchanie powoda- k.23.

W dniu 11 września 2014 roku powód złożył pisemny wniosek do strony pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy, któremu uchybił z powodów zdrowotnych, tj. „ataku rwy kulszowej”.

W piśmie z dnia 15 września 2014 roku strona pozwana poinformowała powoda, iż nie ma możliwości rozpoznania jego wniosku, albowiem wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od ustania przyczyny uchybienia.

dowód:

1. wniosek powoda z dnia 11.09.2014 r. - k.7,
2. pismo strony pozwanej z dnia 15.09.2014 r.- k.8,
3. przesłuchanie powoda -k.23.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód J. P. (1) nie wyczerpał trybu reklamacyjnego, do którego obligował go przepis art.97 § 2¹ k.p. i nie wystąpił w terminie 7 dni od otrzymania świadectwa pracy (w dniu 29.08.2014 r.) z wnioskiem do pracodawcy o jego sprostowanie. Jedyną czynnością jakiej dokonał powód przed wystąpieniem z niniejszym powództwem było złożenie w dniu 11 września 2014 roku pisemnego wniosku do strony pozwanej o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy, któremu uchybił z przyczyn zdrowotnych, tj. „ ataku rwy kulszowej”. Następnie powód wniósł pozew do Sądu w dniu 19.09.2014 r. o sprostowanie świadectwa pracy wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu „sprostowania świadectwa”, który Sąd potraktował jako wniosek o przywrócenie terminu do wystąpienia z powództwem o sprostowanie świadectwa pracy. Sąd podziela stanowisko, iż wystąpienie przez pracownika z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa nie jest warunkiem otwarcia drogi sądowej do dochodzenia sprostowania świadectwa. Niemniej jednak konieczne jest zachowanie terminu określonego przez ustawodawcę do wystąpienia z takim żądaniem.

Tymczasem powód bez wątpienia uchybił temu terminowi. Zgodzić należy się bowiem ze stanowiskiem pełnomocnika strony pozwanej, iż stan rozstroju zdrowia powoda po ataku rwy kulszowej ustał co najmniej w dniu 11 września 2014 roku, kiedy to powód sporządził pismo do pozwanej w przedmiocie przywrócenia terminu, a pozew wniesiono do Sądu w dniu 19 września 2014 roku, tj. po 8 dniach od ustania przeszkody do jego złożenia.

Kodeks pracy w przepisie art. 265 przewiduje możliwość przywrócenia pracownikowi uchybionego terminu jedynie na wniosek złożony w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu, jeżeli pracownik nie dokonał bez swojej winy czynności w ustawowym terminie. W niniejszej sprawie powód, powołując się na niemożność zadbania w ustawowym terminie o swoje sprawy, wskazał – w żaden sposób tego nie uprawdopodobniając – na atak rwy kulszowej, który ustał w dniu 11 września 2014 roku, którą to datę należy potraktować jako moment ustania przeszkody uniemożliwiającej zachowanie terminu do wystąpienia z powództwem i od której należy liczyć siedmiodniowy termin do wystąpienia z wnioskiem o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności, upływający w dniu 18 września 2014 roku. Powództwo w niniejszej sprawie wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu wniesiono natomiast w dniu 19 września 2014 r.(w ósmym dniu po ustaniu przyczyny), co czyni zbędnym rozstrzygnięcie w przedmiocie tego, czy powód uprawdopodobnił, czy też gołosłownie stwierdził, iż uchybił terminowi zakreślonymu przez ustawodawcę z powodu ataku rwy kulszowej.

Upływ terminu do wystąpienia z powództwem oraz upływ terminu do wystąpienia z wnioskiem o przywrócenie terminu do dokonania czynności ma ten skutek, że powód utracił prawo do dochodzenia sprostowania świadectwa pracy na drodze sądowej, a jego powództwo podlega oddaleniu.

Już tylko na marginesie należy stwierdzić, iż żądanie powoda nie znajduje także merytorycznego uzasadnienia, albowiem zgodnie z dokumentacją znajdującą się w jego aktach osobowych oraz twierdzeniami sformułowanymi na rozprawie zarówno przez powoda jak i przedstawiciela strony pozwanej, J. P. (1) przez cały okres zatrudnienia u strony pozwanej pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik fizyczny w dziale obróbki mechanicznej, wykonując obowiązki stolarza. Nigdy, w żadnym z dokumentów zajmowane przez niego stanowisko nie było określane jako „robotnik”, a on sam zeznał, iż przez cały okres zatrudnienia wykonywał w zasadzie takie same obowiązki, co wyklucza możliwość sprostowania świadectwa pracy zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

W myśl przepisu art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a zatem decydujące znaczenie na obowiązek zwrotu kosztów procesu ma wynik procesu. Przy czym dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie, kwalifikuje ją, jako stronę przegrywającą, obowiązana do zwrotu kosztów przeciwnikowi. Z kolei zgodnie z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez stronę pozwaną należało zaliczyć (liczonych według norm przypisanych): wynagrodzenie radcy prawnego w łącznej kwocie 60 zł tytułem zastępstwa procesowego oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Zgodnie jednakże z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przyjmuje się przy tym powszechnie, że zastosowanie opisanej normy prawnej powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. I tak do kręgu "wypadków szczególnie uzasadnionych" należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zalicza się np. charakter żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenie dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, do drugich - sytuację majątkową i życiową stron, z zastrzeżeniem, że nie jest wystarczające powołanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeżeli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych. Przy czym okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 rok, V CZ 43/12, Lex nr 1243106; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, niepublikowane; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1966 roku, II PZ 62/66, niepublikowane; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 08 stycznia 2013 roku, I ACa 697/12, Lex nr 1281107; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 października 2012 roku, III APa 21/12, Lex nr 1236146; T. Ereciński, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 268). Ustawodawca zatem przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzeniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.) sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów (art. 102 k.p.c.).

Mimo „przegrania” sprawy przez powoda, Sąd postanowił nie obciążać go kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną - ze względu właśnie na zw. zasadę słuszności, wynikającą z przepisu art. 102 k.p.c. Jak wskazano powyżej jedną z przesłanek zastosowania wskazanego przepisu jest charakter zgłoszonego żądania i przekonanie strony o zasadności roszczenia. Przy czym w orzecznictwie podkreśla się w tym zakresie zwłaszcza pracowniczy charakter spraw. I właśnie taki wypadek miał miejsce w niniejszej sprawie, albowiem powód - pracownik w niniejszej sprawie dochodził roszczeń ze stosunku pracy, przy czym był on subiektywnie przekonany o zasadności swoich żądań. W sprawie działał samodzielnie, bez fachowego pełnomocnika.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd postanowił jak w punkcie II wyroku.